

Грях, прошка и изкупление
в една къща край морето

на морето

ТИМ
КРОН

enthusiast

Die Arbeit an der Übersetzung dieses Buches wurde durch ein Arbeitsstipendium der Robert-Bosch-Stiftung unterstützt. An der Übersetzung wurde im Literarischen Colloquium Berlin gearbeitet.

Работата върху превода на книгата е подпомогната с работна стипендия на фондация „Роберт Бош“. Част от превода на романа е направена в Литературен колоквиум Берлин.

Tim Krohn
Ans Meer

Originally published in the German language as „Ans Meer“ by
Tim Krohn
First published under the imprint Galiani Berlin
© 2009, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG,
Cologne/ Germany

Тим Крон
На морето
© Здравка Евстатиева, преводач, 2014
© Виктор Паунов, художник, 2014
© Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2014

ISBN 978-619-164-136-9

ТИМ
КРОН
на морето

Роман

Превела от немски
Здравка Евстатиева

enthusiast

София, 2014

Ана

Ана затвори за миг очи, докато чакаше гинеколожката да се върне в кабинета. Чак сега чу пред вратата Кале да играе с малчугана в чакалнята – когато те влязоха, той тъкмо пускаше лодката-играчка да плува по синия мокет. Кале говореше с цяло гърло, също като спортен коментатор: „Ето, лодката стига до първия буй и обръща, продължава да води – но, хоп, какво става? Екипажът я насочва към провлака, лодката излиза от лагуната и се отправя в открито море, стига нос Добра надежда...“ Малкият цвърчеше от удоволствие – без съмнение нос Добра надежда беше бременната му майка.

Ана се засмя, макар хич да не ѝ беше до смях, после чу шумолящия звук от калцуните на гинеколожката, която вървеше по линолеума в коридора, и отвори очи. Погледът ѝ падна върху страницата с месец май на медицински календар, окачен на стената срещу пациентския стол, която показваше схематичен разрез на бременна жена; в следващия момент доктор Майер застана до нея и ѝ подаде две опаковки тест за бременност.

– Този като че ли е по-надежден. Все пак тестовете са така разработени, че да показват бременност дори когато няма такава, отколкото обратното.

– Съвсем разумно – каза Ана, но дълбоко в себе си изпитваше разочарование.

Откакто двамата с Кале завършиха следването, се

опитваше да забременее. Чак сега, за първи път от две години, цикълът ѝ не дойде, а тестът, който сама купи от аптеката, можеше да бъде изтълкуван като положителен. Това бе достатъчно да предизвика необузданата ѝ еуфория. Кале напразно се опита да я успокои и се оказа прав: резултатите от теста на гинеколожката бяха напълно отрицателни.

– Ако искате, да тестваме и вашия фертилитет – предложи госпожа Майер, докато вписваше в медицинското досие дадените тестове.

Ана поклати глава.

– Правили сме го вече – рече уморено. – Кале също се тества.

– Може да образувате антитела срещу неговите сперматозоиди – обясни госпожа Майер. – Има хиляди причини, за да не се стигне до забременяване. Някои могат да бъдат отстранени, други – не. – Тя затвори досието. – Предлагам – рече и стана от мястото си – да опитате още няколко месеца и ако решите, че ви идва в повече, елате отново и ще разгледаме всичко най-подробно.

Идваше ѝ в повече, и още как – дори в дните, неподходящи за зачеване, не можеше да спи с Кале, без незабелязано да се извърти в позиция, която според наръчниците дава най-голям шанс за забременяване. Но само кимна мълчаливо, прибра тестовите в чантата и излезе от кабинета.

„И отново засядаме на нос Добра надежда – чу се гласът на Кале, – пътят като че ли е препречен, но нещо се отваря...“ Двата с малчугана бяха коленичили пред майка му, която седеше в стоическа поза като Буда в чакалнята и правеше балончета с дъвката. Платноходката се беше заклецила между глезена ѝ и крака на стола, тя

с въздишка вдигна крак и освободи пътя. Ана отбеляза наум, че тримата представляват картина на перфектното семейство, и не за първи път през главата ѝ мина мисълта, че Кале сигурно би бил по-щастлив с друга жена, че няма право да го задържа при себе си, ако плановите им за семейство се провалят. Но в този момент той се изправи и я погледна с грейнали очи, сякаш тя беше напълно неочакван подарък.

– Фалшива тревога – побърза да каже тя, за да му спести напразните надежди. – Пък аз вече си мислех, че ще мога да се скатая за докторската дисертация – добави с полуусмивка.

Кале я прегърна, но тя не позволи да я успокоява, а го погали по косата и прошепна:

– Нали няма да се отчайваш съвсем? – И докато се прегръщаха, с леко отвращение, но и възхита видя зад рамото му как майката на детето спуска голям балон с дъвката.

– Не съм отчаян – каза Кале, пусна я и двамата облякоха якетата си.

– Колко е часът? – попита Ана.

– Дванайсет – отвърна той. – Спешно ти е нужен часовник.

– Не и докато съм с теб – рече тя и извади прегънатата яка от деколтето на пуловера му. – Впрочем трябва да напазаруваме, обещах на Голомбиевски да занеса нещо вкусно на съвета.

– Не разбирам – рече Кале. – Нека първо да се погрижим за теб.

Ана го погледна странно.

– Добре съм, не ми трябва ничие съжаление.

Отидоха до сладкарница „Фидлер“, за да купят слад-

киш за Катедрата, после Кале все пак се наложи и я отвлече да гледат обедната прожекция в градското кино. Даваха малко нестандартен ранен филм на Масимилиано Тора, черно-бял – заглавието беше *Perdono, Giulietta!* Докато вървеше прегледът, Кале отиде за пуканки и кола, а Ана се вгълби в себе си и реши да се наслаждава колкото може на неговата загриженост. Облегна се на рамото му и усети топлината му – чак сега забеляза колко изгубена се чувства, дори пророни няколко сълзи. Измина известно време, докато се съсредоточи във филма. Действието се разиграваше в някаква неопределена епоха – хем днес, хем миналия век. Изпълнен с надежди студент се опитваше да покори една Жулиета с бадемови очи, тя се криеше кокетно в маслинова горичка, в чийто край се издигаха стъпалата към прекрасен тоскански дворец. „Чакай ме, Жулиета!, извика студентът, тичайки след нея и размахвайки шапката си, чакай, не бягай!“ Но тъкмо когато я съзря зад едно от дърветата и стигна до нея, Жулиета отново изчезна, само ръчният ѝ часовник проблесна в трептящия от жегата въздух. Патосът на сцената, който немаше нищо общо с действителния живот, накара Ана да се разсмее, тя целуна Кале по бузата и промълви:

– Хубаво направихме, че дойдохме.

– Слушай сега, ето го момента – каза Кале вместо отговор.

В това време студентът бе открил в клонака на едно маслиново дърво укулеле. Взе го, подпря крак върху издатината на грапавия дънер, нагласи инструмента и подхвана серенада за Жулиета.

„Ах, да бях твоят „Лонжин“, пееше той с бодър глас, щеше да ме носиш на ръка, аз щях да кажа „Време е, Жулиета!“, а ти да отвърнеш топло...“

Необичайната песен наистина подмами от скривалището ѝ красивооката Жулиета, скрила се зад колоните на входа. Кале предложи пуканки на Ана, а тя усети странно възмущение. „Ако и в истинския живот чувствата бяха толкова недвусмислени и прости“, помисли си тя. Слушаше замечтано песента на студента, но се подразни малко от Кале, че така настоятелно я караше да яде пуканки.

„Всеки ухажор би казал „Жулиета, имате хубав часовник!“ И когато си лягаш с него в леглото, бих те държал в прегръдки...“, продължаваше да пее студентът. Ана най-сетне бръкна в купата с пуканки, за да усмири Кале, но напипа нещо, на което не му бе мястото там, нещо студено, твърдо. Измина една секунда, преди да проумее, че държи в ръката си часовник, и втора, преди да се досети, че в момента Кале инсценираше хитроумно любовно обяснение. Разсмя се гръмко, изведнъж действителността се изравни по кичозност с филма. Тя огледа в полумрака часовника, беше мъжки. Различи марката – беше „Лонжин“, разбира се.

– Подарък ли е? – Въпросът ѝ се колебаеше между неудобство, трогателност (сценката беше наистина *твърде* патетична) и искрено възмущение, че и след четири години Кале все още продължаваше да я изненадва с доказателства за любов, сякаш трябваше всеки ден да я печели отново и отново. – Ах ти, хитрец! – пророни тя. – Наистина е...

„Прекрасен“ би била подходящата дума, но осветлението в киносалона не бе достатъчно, за да прецени външния вид на часовника, а Ана не понасяше лицемерие, както и съжаление, и затова допълни:

– Сигурно е много хубав.

Кале се разсмя.

– Да речем, че е полухубав. Ако може да се вярва на интернет, Айнщайн е носил същия, тоест това е часовник за най-добрите. Трябваше да го получиш след защитата на докторската титла. Не се притеснявай, не съм го купувал, наследство е от леля Лиси, тоест от баща ѝ.

Ана се стъписа, леля Лиси беше починала преди две години. Знаеше, че му е много трудно да пази тайна.

– Къде си го крил през цялото време, разбойник такъв? – погъделичка го тя.

Кале отчаяно се бранеше и се мъчеше да не разлее колата. Ана престана чак когато останалите неколцина зрители в киносалона започнаха да се обръщат в тяхната посока. С едно око продължи да гледа напред към екрана, докато слагаше часовника. Жулиета тъкмо излизаше от сянката на двореца, за да слезе по стъпалата до студента, чиято музика наистина я впечатляваше.

„И понесат ли ни накрая към гроба – припяваше унесено студентът, – в Шотландия или Саксония, ще продължа да бия аз като сърце в твойта утроба и тъй от теб ще поникне бегония.“

Прозвуча заключителният акорд, Жулиета несъмнено щеше да се хвърли на врата му, но преди това Ана скочи от мястото си.

– Верен ли е? – попита тя. – Тогава да побързаме.

Ана събра нещата си, хвана Кале за ръка и го помъкна след себе си навън.

Работеха в Катедрата по приложна психология в университета „Кристиян Албрехт“. Когато стигнаха до Института на ОЩ 75 (така съкращаваха „Олхаузенщрасе“), останалите асистенти вече бяха там. Кер-

стин помагаше на Хорст Голомбиевски, професора им, да подредят купчината с литература, а Хенер, който беше не само асистент, а от една година и мъж на Керстин, приспиваше в съседната стая новороденото им бебе – както самите родители казваха, един грозен, набръчкан вързоп на име Елоизе. Институтът по психология беше малък клуб, всички бяха свързани по някакъв начин помежду си – по-рано Керстин и Кале също са били двойка, преди Ана да ги раздели. Затова и до днес я гризеше съвестта и тя се държеше на известна дистанция от Керстин.

Още невлязла в кабинета на Голомбиевски, той бутна към нея купчина книги.

– Новите заглавия по социална психология на критични житейски събития – поясни професорът. – Ще ми напишеш ли рецензии? Трябват ми за доклада в Санкт Петербург.

Психология на кризите беше специалната област на Ана, тя кимна и отнесе купчината в кабинета си. Когато се върна, Голомбиевски вече бе разопаковал сладкиша.

– Как мина пренасянето? – поинтересува се тя. В събота и неделя двамата с дребната му жена азиатка се бяха пренасяли от жилището им в центъра на Кил в малка къща в Щранде.

– Като разходка – отвърна той, дъвчейки. – Товараците пренесоха всичко, ние само раздадохме бирата и гледахме отстрани.

Керстин прекъсна разговора.

– Ти си с часовник? – попита тя. – Какви ли не чудеса се случват на този свят!

Керстин притежаваше непогрешим поглед дори за

най-дребните промени у хората около себе си, както и достатъчно безпардонност, за да им го каже.

При друг случай Ана щеше да я изпрати с някоя шега в трета глуха, но днес беше странно неподготвена.

– От Кале – отвърна тя. – Залъгалка за утеха.

– Утеха за какво? – не се отказваше Керстин.

Ана се поколеба, но не виждаше причина да не говори за станалото.

– Заблудих се, че съм бременна.

– Бременна от Кале? – продължаваше Керстин.

Разговорът постепенно започваше да ѝ се струва на Ана абсурден, тя се засмя пресилено.

– Че от кого другиги?

В този момент влезе Хенер с бейбифона, Елоизе спеше, обсъждането можеше да започне и за Керстин нямаше да е трудно да прекъсне разговора на това място.

– Един момент. – Беше се обърнала с гръб към Ана и гледаше Кале така настойчиво, сякаш го вижда за първи път. – Само не ми обяснявай, че още не си ѝ казал! – рече накрая.

Ана все още смяташе, че става дума за шега, но когато погледна Кале, видя, че кръвта е нахлула в лицето му, той се подпираше с две ръце на облегалката на един стол и се мъчеше да отговори нещо.

– Ще ми кажете ли за какво говорите? – помоли тя.

Кале я хвана за ръката и понечи да я изведе от стаята.

– Ще ни извините ли за момент? – каза той, но Ана се освободи и застана така, че масата ги раздели.

– Какво е трябвало да ми кажеш? – попита. Нямаше представа какво крие от нея, но чувстваше, че не е нещо маловажно. Напразно чакаше, Кале не бе в състояние да промълви нито дума.

Тим Крон НА МОРЕТО

Превод *Здравка Евстатиева*
Редактор *Велислава Вълканова*
Коректор *Людмила Стефанова*
Художник *Виктор Паунов*
Предпечат *Анна Георгиева*

Швейцарска. Първо издание
Формат 16/60х90. Печатни коли 19,75

ISBN 978-619-164-136-9

Издава enthusiast
Запазена марка на „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/943 87 16
факс: 02/943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

Печат „Алианс Принт“

Една къща на морето, две семейства, две неразделни приятелки, една невъзможна любов и една ужасна злополука. Точно както при Големия взрив, всичко се разхвърчава във всички посоки в пространството и дванайсет години по-късно последиците излизат наяве.

Ана и Йозефа са като сестри. Двете израстват неразделни в къща край морето в идилличния Лютенбург. Семействата им също не могат едно без друго. Но майката на Йое загива при трагичен инцидент. От този момент двете приятелки са разделени не само от дълбоката пропаст на недоразуменията и чувството за вина, но и друга граница. Ана става психолог в Кил, а Йозефа се грижи сама за сина си в Цюрих.

След време обаче втора злополука с трагичен край дава възможност на Ана да изкупи вината си... стига да успее да се пребори със закона и с един мъж, който има друго семейство, други принципи, други представи за обич и дом.

Тим Крон разказва една история за любов, приятелство и прошка, вплетени в този калейдоскопичен водовъртеж от спомени, мълчание и неизживени копнежи.

В края на романа сякаш си бил на морето: сбогуването е трудно, но остава чувството, че си преживял нещо особено.

Изключителна книга. Тим Крон изплита сложна мрежа от чувства: вина, прошка и тъга създават една история, която ще докосне всяко сърце.

NEWS